

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobkyně: **L. V.**, zastoupená JUDr. Michaelem Mannem, advokátem se sídlem Hlinky 135/68, Brno, proti žalované: **Základní škola Kuřim, Tyršova 1255, okres Brno-venkov, příspěvková organizace**, se sídlem Tyršova 1255, Kuřim, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna JUDr. Michaela Manna, advokáta, se sídlem Hlinky 135/68, Brno, **s e u r č u j e** částkou 6800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala ke zdejšímu soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované, kterou spatřovala v tom, že jí žalovaná nesdělila informace o schůzce pracovníků žalované a lékařky MUDr. D. J., která se měla uskutečnit na konci dubna 2011 a měla se týkat vzdělávání syna žalobkyně.

Žalobkyně uvádí, že se o konání této schůzky dozvěděla dne 30.4.2011 a téhož dne požadovala po řediteli žalované, aby okolnosti konání schůzky prošetřil a informace o výsledku šetření jí spolu se zápisem o této schůzce sdělil.

Dne 6.5.2011 žalobkyně o konání schůzky informovala zřizovatele žalované (město Kuřim) a domáhala se u něho zjednání nápravy, konkrétně sdělení důvodu a obsahu schůzky, jejího přesného času, jmen účastníků a zápisu ze schůzky.

Přípisem ze dne 17.5.2011 žalovaná žalobkyni sdělila, že cílem schůzky mělo být upřesnění toho, „které z bodů uvedených MUDr. D. J. v doporučení zaslaném škole je nezbytné žákovi zajistit“. Nejednalo se o žádné šetření, ale o informativní schůzku, která byla uskutečněna v zájmu optimalizace podmínek pro vzdělávání syna žalobkyně.

V obdobném duchu odpověděl žalobkyni i zřizovatel žalované, a to přípisem ze dne 20.5.2011.

Dne 21.5.2011 žalobkyně po žalované požadovala předložení zápisu ze schůzky.

Dne 31.8.2012 žalobkyně opětovně žádala žalovanou o zápis ze schůzky a informace o schůzce. Žalovaná k této žádosti sdělila přípisem ze dne 30.4.2013, že věc považovala za uzavřenou svým sdělením již ze dne 17.5.2011.

V červnu 2013 žalovaná žalobkyni sdělila, že žádný záznam o schůzce neexistuje.

Na základě urgency žalobkyně u zřizovatele jí bylo dne 30.10.2013 zřizovatelem sděleno, že osoby ze základní školy byly zřizovatelem vyslechnuty na jednání dne 18.5.2013.

Žalovaná svým přípisem ze dne 9.12.2013 žalobkyni sdělila, že přesné datum schůzky nezná a že záznam o schůzce neexistuje.

Žalovaná se na výzvu soudu vyjádřila tak, že schůzka MUDr. D. J. nebyla součástí vzdělávací soustavy. Podnětem k této schůzce byl dopis, jehož význam měla tato schůzka osvětlit. Tento dopis žalovaná přikládá ke svému vyjádření. Žalovaná tedy dovozuje, že se v předmětné věci nejednalo o činnost podléhající povinnosti informovat žáka či jeho zákonného zástupce ve smyslu § 21 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“).

Předtím, než se mohl zdejší soud žalobou zabývat meritorně, musel posoudit jednotlivé podmínky řízení. Jednou z nich je i dodržení lhůty k podání žaloby. V daném případě podala žalobkyně na ochranu svých práv žalobu proti nečinnosti a tím také určila žalobní typ, kterým se soud zabýval.

Podle § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.r.s.“), lze podat žalobu nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková

lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.

Vzhledem k tomu, že lhůta pro poskytnutí informací ve smyslu § 21 školského zákona stanovena není, je nutné zkoumat dodržení lhůty s ohledem na den, kdy byl žalobkyní vůči žalované nebo žalovanou vůči žalobkyni učiněn poslední úkon.

Výkladem toho, co se rozumí „posledním úkonem“ ve smyslu § 80 odst. 1 s.ř.s., se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12.6.2006, sp. zn. 8 Ans 3/2005, publ. pod č. 931/2006 Sb., www.nssoud.cz, kde konstatoval, že *„za takové úkony je třeba považovat procesní úkony účastníků řízení či správního orgánu ve správním řízení. Jde např. o návrh na zahájení řízení, vyjádření k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, odvolání proti rozhodnutí, předvolání dotyčného účastníka řízení k jednání, doručení rozhodnutí, vyrozumění o odvolání podaných dalšími účastníky řízení apod. Takovýmto úkonem naopak není samotná urgence vyřízení, či sdělení správního orgánu, že má za to, že nejsou dány důvody, aby ve věci dále rozhodoval.“* Nejvyšší správní soud tu tedy zaujal jasný postoj k tomu, co lze za poslední úkon ve smyslu § 80 odst. 1 s.ř.s. považovat a co nikoliv. Jasně odmítl, že by jakákoliv urgence k vyřízení či jiná komunikace účastníka řízení se správním orgánem byla relevantním úkonem ve smyslu § 80 odst. 1 s.ř.s. S tímto závěrem se ztotožňuje i zdejší soud.

Pokud by měl být posledním úkonem ve smyslu § 80 odst. 1 s.ř.s. chápán každý úkon účastníka řízení či správního orgánu po jakkoli dlouhé době od úkonu předchozího, na nějž mělo být správním orgánem reagováno, mohla by být lhůta pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti neúměrně prodlužována. V případě aktivity účastníka řízení by taková lhůta byla prodlužována dle jeho libosti a k jejímu uplynutí by nikdy nedošlo. Vždy by totiž mohl účastník zaslat žalovanému po nijak neomezené době novou urgenci (výzvu k vydání rozhodnutí), od níž by lhůta k podání žaloby začala znovu plynout. Takový výklad by byl dle názoru zdejšího soudu zcela v rozporu se smyslem zákona. Ostatně stejný závěr zastává i soudobá doktrína: *„Právo by jako normativní systém zjevně neplnilo svůj účel, pokud by umožňovalo neomezeně napadat a zpochybňovat v minulosti učiněné úkony nebo opomenutí (v tomto případě nečinnost správních orgánů). Smysl takových žalobních řízení by se zpravidla odehrával jen na úrovni principů a pro žalobce by neměl žádný konkrétní užitek vzhledem k času, který uplynul od počátku nečinnosti správního orgánu. Jak účastníci správních řízení, tak i správní orgány tedy musí vědět, v jaké lhůtě lze ještě validně napadnout nečinnost správního orgánu před správním soudem.“* (viz komentář k § 80 s.ř.s. in *Blažek, T. a kol.: Soudní řád správní - online komentář. Praha : C. H. Beck, 2014*).

Ze žalobní argumentace je zřejmé, že se žalobkyně domáhala informací o schůzce již ode dne 30.4.2011. Na tuto žádost obdržela žalobkyně sdělení žalované ze dne 17.5.2011 a následně přípis zřizovatele ze dne 20.5.2013. Přestože žalobkyni

byly některé informace ohledně schůzky sděleny, nebylo jí vyhověno zcela. Žalobkyně se tedy na žalovanou a na jejího zřizovatele opakovaně obracela s většími či menšími přestávkami až do konce roku 2013. Žalovaný i zřizovatel pak žalobkyni na její urgence s větším či menším zpožděním zpravidla odpovídali.

Je však třeba poukázat na to, že posledním úkonem rozhodným pro běh lhůty k podání žaloby ve smyslu § 80 s. ř. s. nebylo sdělení žalované z prosince 2013, ale právě žádost žalobkyně ze dne 30.4.2011, resp odpověď žalované ze dne 17.5.2011 a sdělení zřizovatele ze dne 20.5.2011. Již v tuto dobu bylo žalobkyni jasně intimováno, jak se k její žádosti žalovaná staví. Následné urgence žalobkyně a odpovědi žalované nejsou z hlediska počátku běhu lhůty pro podání žaloby podstatné. Od posledního úkonu ve smyslu § 80 s.ř.s. tedy uběhly více než tři roky a žaloba tak nebyla podána v zákonem stanovené lhůtě.

Zdejšímu soud tedy nezbylo, než žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. v návaznosti na § 80 odst. 1 s.ř.s., neboť byla podána opožděně.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s.ř.s. podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Žalobkyni byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba, tedy 6800 Kč; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Pokud jde o doplnění žaloby podané dne 25. 7. 2014, tak to soud nepovažoval za účelně vynaložený náklad, neboť skutečnosti uvedené v tomto doplnění mohly být obsaženy přímo v podané žalobě. Vzhledem k tomu za ně soud zástupci odměnu nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5.9.2014

David Raus
předseda senátu